

Arrest

nr. 98 628 van 11 maart 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 3 december 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DELVAUX en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 26 november 2011 het Rijk binnen en diende op 29 november 2011 een asielaanvraag in. Op 30 oktober 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Ghanese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in Tafo. U behoort tot de Kotokoli-etnie en u bent moslim.

U werd op 17 december 1994 geboren te Tafo (Ghana) en u bent minderjarig. Uw moeder was christen en uw vader was moslim. Toen u 3 of 4 jaar oud was trok uw vader naar Libië om aldaar aan de slag te gaan in een elektriciteitsbedrijf. Toen u 5 jaar oud was verhuisde u naar Zintan (Libië). Toen u 10 jaar was, in 2004, overleed uw vader in een verkeersongeluk toen hij huiswaarts keerde van zijn werk als elektricien in het Libische staatsbedrijf Sherka Karabah. Toen u 12 jaar oud was, na een verblijf van 7 jaar in Zintan (Libië) verhuisde u met uw moeder naar Riyadiyah nabij Tripoli (Libië). Uw moeder verkocht Afrikaanse medicijnen. U was in het bezit van een iqama oftewel verblijfsvergunning in Libië die jaarlijks hernieuwd werd. In juni of juli 2011 reisde u naar Marokko alwaar u ongeveer 3 weken verbleef. Er werd u voorgesteld om in ruil voor geld goederen te smokkelen naar Spanje. Hoewel u slechts de goederen naar Spanje wilde brengen en vervolgens terug wilde keren naar Libië werd u echter in Spanje gearresteerd, werden uw vingerafdrukken genomen en werd u naar een gevangenis voor minderjarigen gebracht omdat de door u gesmokkelde goederen 3 kilogram hasj bleken te zijn. U verklaarde dat u terug wilde gaan naar Marokko waarop u per boot naar Marokko werd gedeporteerd. Via Algerije keerde u terug naar Libië alwaar u in augustus 2011 arriveerde. U vertelde uw moeder dat u slechts geld wilde verdienen doch in de problemen was gekomen wegens drugssmokkel. Op 20 oktober 2011 werd Khadafi gedood. De Libische opstandelingen trokken vervolgens Tripoli binnen. Op zaterdag 29 oktober 2011 was u aanwezig in uw moeders woning in Riyadiyah. U besloot te gaan overnachten bij een vriend, Halil genaamd. Halil was Nigerees. Toen u de volgende dag, zondag, terugkeerde naar uw moeders woning trof u de woning vernield aan. Uw moeder was verdwenen. Een taxichauffeur vertelde u dat de opstandelingen een aanval hadden uitgevoerd. De taxichauffeur bracht u terug naar de woning van uw vriend, Halil. Ook uw vriend, Halil was bang dat de opstandelingen zijn huis zouden aanvallen. Uw vriend vertelde u dat de Libische rebellen de zwarten ervan verdenken steun te verlenen aan Khadafi en hij adviseerde u het land te verlaten. Gezien uw vriend lichter was van huidskleur besloot hij in Libië achter te blijven. Op 30 oktober 2011 reisde u per boot naar Lampedusa (Italië) alwaar u op 31 oktober 2011 arriveerde. Vervolgens reisde u per boot naar Palermo in Sicilië (Italië) alwaar u op 1 november 2011 arriveerde. Een imam in Palermo bood u onderdak en zocht een smokkelaar. Per auto reisde u naar België alwaar u op 26 november 2011 arriveerde. Op 29 november 2011 diende u een asielaanvraag in.

B. Motivering

Vooreerst kan worden opgemerkt dat uw asielaanvraag ten opzichte van Ghana dient te worden beoordeeld, het land waarvan u de nationaliteit zegt te hebben, en niet ten opzichte van Libië, het land waar u het grootste deel van uw leven heeft doorgebracht.

U verklaarde tijdens uw asielrelaas consequent de Ghanese nationaliteit te bezitten. Hoewel u geen documenten voorlegde om uw Ghanese nationaliteit te staven, blijkt de beperkte informatie die u over Ghana verschaftte – rekening houdend met het feit dat u op 5-jarige leeftijd Ghana verliet (zie gehoorverslag CGVS, p. 4) en door uw moeder naar uw vader in Libië werd gebracht (p. 10) – te stroken met de werkelijkheid. De door u opgegeven geboorteplaats Tafo (p. 2) kon worden teruggevonden als een bestaande plaats in Ghana en ook de etnische groep Kotokoli (p. 3), waartoe u behoort en waarvan u tijdens het gehoor door het CGVS beweerde de taal te spreken (p. 2), kon als dusdanig worden teruggevonden als een bestaande etnische groep en taal in Ghana (zie informatie in het administratief dossier). Daarenboven beweerde u ook de taal Hausa machtig te zijn (p. 2) en enkele woorden in de taal Twi of Akan te spreken (p. 2) hetgeen als dusdanig kon teruggevonden als een bestaande taal in Ghana (zie informatie in administratief dossier). Bovendien gaf u doorleefde verklaringen over uw status (en die van uw familie) als (Ghanese) migrant(en) in Libië (p. 4 en 7). U zei dat u en uw beide ouders een verlengbare iqama oftewel verblijfsvergunning hadden voor Libië (p. 7-8). Op basis van het voorgaande kan worden aangenomen dat u de Ghanese nationaliteit bezit. Overeenkomstig de definitie van de term vluchteling zoals vervat in artikel 1, A (2), van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, en de voorwaarden voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus vervat in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dient elke asielaanvraag, met inbegrip van de vraag tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, beoordeeld te worden ten aanzien van het land van herkomst

van de asielzoeker, en slechts ten aanzien van het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef indien het een staatloze betreft. De door u ingeroepen vrees dient dan ook beoordeeld te worden ten aanzien van Ghana en niet ten aanzien van Libië.

Verder dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u tijdens uw gehoor voor het CGVS verklaard had dat uw vader werkzaam was in Libië sinds u 3 of 4 jaar oud was (p. 7) en dat uw vader werkzaam was in een elektriciteitsbedrijf (p. 7) in de Libische woestijn (p. 7). U verklaarde in dit verband dat uw moeder u naar Libië bracht (p. 11) opdat jullie daar zouden gaan wonen (p. 11). Hoewel u weliswaar aanhaalde dat uw moeder christen was (p. 8) en uw vader moslim (p. 8) en dat de familieleden van uw moeder niet akkoord waren met haar gekozen huwelijkspartner die moslim was (p. 8) en er hierdoor onenigheid binnen de familie ontstond (p. 8) waarop uw moeder verstoten werd door haar familieleden (p. 11) kan worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat u en uw moeder in hoofdzaak Ghana verlieten om uw vader – die zich reeds 1 of 2 jaar eerder in Libië vestigde – te vervoegen (p. 11). Bovendien lijkt het erop dat u nooit eerder dan 29 november 2011 (zie bijlage 26) de nood had beroep te doen op internationale bescherming aangezien u pas op die datum asiel aanvraag in België (p. 9). U verklaarde vervolgens dat u geen asiel aanvraag in Spanje toen u er verbleef in juni-juli 2011 (p. 4) en uit uw verklaringen blijkt daarenboven dat u noch in Italië, Marokko of Algerije asiel aanvraag (p. 4-5) noch in de landen waar u doorheen reisde per auto onderweg naar België vanuit Italië (zie gehoorverslag Dienst Vreemdelingenzaken dd. 7 maart 2012, punt 34) hetgeen uw nood aan internationale bescherming toch enigszins relativeert.

Daarenboven houden de motieven die u aanhaalt en die u ervan weerhouden om terug te keren naar Ghana geen verband met één van de criteria van de Conventie van Genève voor de toekenning voor asiel, en deze motieven kunnen evenmin geïnterpreteerd worden als een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade'.

Op de vraag om welke reden u niet zou kunnen terugkeren naar Ghana (p. 11), antwoordde u dat u niemand hebt om naartoe te gaan (p. 11). U stelde dat uw moeder verstoten werd door haar familieleden omwille van haar huwelijk met een moslim (p. 11) en dat u bijgevolg eveneens verstoten werd (p. 11) hetgeen impliceert dat u niet weet naar wie u toe zou gaan (p. 11) en u herhaalde dat u niemand heeft om naartoe te gaan in Ghana (p. 11). U voegde hier nog aan toe dat het niet gemakkelijk is om je eigen leven te beginnen in Ghana (p. 11) en dat u niet weet hoe u uw familie zal vinden (p. 12), dat u niet weet naar wie u zal gaan (p. 12) en dat u niet weet of uw familie in Ghana in leven is of niet (p. 12). Naar aanleiding van uw verklaring dat u in België een goed leven heeft (p. 12) werd u gevraagd of u in Ghana de mogelijkheid zou hebben een goed leven te hebben (p. 12) waarop u slechts verklaarde "Afrika is verschillend van Europa, ik weet het niet" (p. 12). Wanneer de interviewer van het CGVS u vervolgens expliciet vroeg wat uw vrees bij terugkeer naar Ghana is (p. 12) repliceerde u "Ik zal leeg zijn" (p. 12) en u voegde hier aan toe geen verdere vrees te koesteren bij terugkeer naar Ghana (p. 12). De door u aangehaalde redenen – gebrek aan perspectief, opvang en contacten in uw land van oorsprong - zijn echter allemaal van louter praktische aard en houden geen verband met de Conventie van Genève voor de toekenning van asiel. Deze motieven rechtvaardigen evenmin de toekenning van subsidiaire bescherming. Hierbij dient te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat u zelf besloot Libië te verlaten en geld wilde vinden (p.10). U reisde via Marokko naar Spanje (p.9) en u keerde nadien autonoom terug naar Libië via Algerije (p.9). U verklaart dat u in Libië vrienden maakte en met hen speelde (p.7). Ondanks dat u sinds 2004 gestopt was met school, kreeg u wel nog les (p.7). Uit uw verklaringen blijkt dat u in staat bent contacten te leggen en vrienden te maken. Zo verbleef u na de val van Khadafi twee maanden bij een vriend, voor uw vertrek uit Libië in oktober 2011 (p.5). Deze vaststellingen zijn niet onbelangrijk, omdat ze getuigen van een zekere maatschappelijke weerbaarheid en onafhankelijkheid, die laten veronderstellen dat u - ondanks uw minderjarige leeftijd - in staat bent om op zelfstandige basis uw leven in handen te nemen.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u met betrekking tot Ghana een 'gegronde vrees voor vervolging' zou kunnen invoeren of er bij terugkeer een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U legde geen documenten voor om uw identiteit of reisweg te staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker voert in een enig middel *“de schending aan van het artikel I. par. A, al. 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951; van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, par.1 en par. 2/b, 48/5, 49, 49/2 en volgende, artikel 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, alsmede de uitvoeringsbesluiten van de Wet van 15 december 1980”*.

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.4. Wat betreft de opgeworpen schending van artikel 52 van de vreemdelingenwet, kan niet worden ingezien hoe dit artikel geschonden zou kunnen zijn, daar de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 te weigeren.

2.5. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is *in casu* niet het geval.

3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire bescherming

3.1. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, §§ 195 en 196). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*,

Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, o.c., nr. 204; RvV, nr. 31.764 van 18 september 2009).

3.2. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoeker licht ook ter terechtzitting niet toe waarom hij in de onmogelijkheid is zijn identiteit genoegzaam aan te tonen terwijl verzoeker Ghanees is en geen vervolging of problemen heeft met de Ghanese autoriteiten. Niettegenstaande verzoekers nationaliteit niet wordt betwijfeld kan niet worden ingezien waarom verzoeker via de Ghanese ambassade in België en Libië zijn identiteit niet kan aantonen te meer nu verzoeker ingeschreven was in Libië en hij naast Libische identiteitsdocumenten ook Ghanese identiteitsdocumenten had. Aldus toont verzoeker bij gebrek aan identiteitsdocumenten niet aan minderjarig te zijn.

3.3. De commissaris-generaal stelt terecht dat verzoeker geen persoonlijke problemen had in Ghana en hij dit ook niet heeft beweerd. Verzoeker stelt dat de situatie van zwart-Afrikanen na de val van Khadafi bedreigend was en hij hierom is gevlucht. Verzoekers ouders waren gastarbeiders en zijn om economische redenen uit Ghana vertrokken. Indien de situatie in Libië een weerslag had op verzoeker en zijn moeder is te verwachten dat ze naar hun land terugkeren. Zelfs indien verzoekers familie van zijn moeder niet bereid is om hem op te vangen omdat zijn christen moeder met een moslim is gehuwd en ze verstoten zou zijn, dan nog kan niet worden ingezien waarom ze haar zoon zouden weigeren. Ook kan dit verzoeker niet beletten de nodige contacten te leggen met de familie van zijn vader. Bovendien kunnen verzoekers verklaringen niet overtuigen nu verzoekers ouders gehuwd waren in Ghana, zijn vader eerst vertrokken is naar Libië en verzoekers moeder en hijzelf zonder problemen achterbleven. Dit wijst niet op zware problemen in Ghana, enkel op de ondernemende aard van verzoekers ouders die een financieel beter leven zochten in Libië. Ten slotte, ook al waren er familieproblemen, dan nog kan niet aangenomen worden dat verzoekers ouders nooit hebben verteld over zijn grootouders, tantes en ooms, neven en nichten.

Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat hij als beweerde minderjarige alleen zal komen te staan in Ghana. Verzoeker kan zich bezwaarlijk beroepen op een uitspraak van de Raad, die hoe dan ook geen precedentwaarde heeft, inzake een minderjarige Afghaanse jongen, wanneer niet wordt aangetoond dat de situatie van verzoeker en deze in Ghana enigszins vergelijkbaar is. Al zou verzoeker slechts zeventien jaar zijn, dan nog brengt hij geen elementen aan die kunnen doen veronderstellen dat de situatie van zeventienjarigen in Ghana verontrustend is. Bovendien verzoeker is bijzonder ondernemend voor zijn leeftijd, was vrijwillig drugkoerier naar Spanje waar hij betrappt werd op het smokkelen van drugs, is vrijgelaten, teruggekeerd naar Libië en is daarna zelfstandig naar België gekomen.

Ook waar verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en laat gelden dat hij *“een zeer kwetsbaar profiel”* heeft en hij niet inziet *“hoe hij zou moeten overleven in geval van terugkeer, er geen enkele opvang voor verzoeker in geval van terugkeer naar Ghana”* kan naar bovenstaande worden gewezen. Overigens in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, zal hij niet worden *“teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren”*. Immers verzoeker is gevlucht uit Libië en niet uit zijn land waar zijn *“fysieke integriteit of zijn vrijheid”* noch deze van zijn ouders ooit in gevaar was.

3.4. Verzoeker onderneemt in dit verzoekschrift geen verdere poging om de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen te weerleggen noch brengt hij thans argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vindt in het administratieve dossier en op omstandige wijze wordt uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

3.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

3.6. Verzoeker heeft echter niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus en voert geen andere argumenten aan. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.7. Er wordt geen gegrond middel aangehaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK